

Arrest

nr. 261 953 van 8 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 juni 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 december 2018 bevalt de verzoekende partij van een dochter E.H.M.

1.2. Op 6 december 2019 dient de heer K. een aanvraag in om het kind vermeld in punt 1.1. te erkennen.

1.3. Op 15 april 2020 weigert de stad Antwerpen de erkenning. De heer K. dient geen beroep in tegen de voormelde weigeringsbeslissing.

1.4. Op 14 juni 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Mevrouw,
Naam: (...)

+ minderjarige dochter: (...) (“31/12/2018)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- *tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- *tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel.

Op 06/12/2019 diende betrokkene met de heer Y.K. (...) (“08/01/1981), die de Belgische nationaliteit heeft, een aanvraag tot erkenning van betrokkenes kind E.H.M. (...) (“31/12/2018) te Antwerpen. Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens haar precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Op 15/04/2020 werd de erkenning geweigerd door de stad Antwerpen, daar uit het onderzoek blijkt dat de erkenning van betrokkenes kind enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsvergunning. De weigering van een erkenning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Betrokkene kan niet aantonen dat Y.K. (...) (“08/01/1981) de biologische vader is van haar kind. Indien betrokkene wel kan aantonen dat Y.K. (...) (“08/01/1981) de biologische vader is van haar kind, betekent dit niet automatisch dat er sprake is van een duurzaam gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het gegeven dat betrokkene mogelijks een beroep heeft ingediend tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM. De weigering van de erkenning van een kind vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op de erkenning van een kind zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren, in het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat betrokkenes kind alsnog erkend mag worden door Y.K. (...) (“08/01/1981), kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van deze erkenning. Indien zou komen vast te staan dat de heer Y.K. (...) (“08/01/1981) de juridische vader is van E.H.M. (...) (“31/12/2018), zijn er momenteel geen hinderpalen voor betrokkene om het gezinsleven elders te leiden.

Ook het feit dat betrokkenes kind in België geboren is, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op het kind en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de

vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van haar moeder, die op eigen risico, ondanks de preciaire verblijfssituatie, een gezinsleven heeft uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

De zeer jonge leeftijd van het kind maakt zo net dat dit kind zich gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat het kind niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van haar moeder kan opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zal schaden. Gelet op het precair verblijf van verzoekers in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RW, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Betrokkene maakt niet aannemelijk dat haar kind geen enkele band met Marokko heeft, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat ze in Marokko niet zou kunnen starten op school. Hoewel het kind niet in Marokko is geboren, heeft ze wel via haar moeder een band met Marokko. Betrokkene heeft immers de Marokkaanse nationaliteit en is in Marokko geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkene haar kind tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkene nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en zij dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar kind in België slechts voorlopig was. Bovendien merken we op dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat zij haar kind niet in het Arabisch zou opvoeden, wat toch haar moedertaal is en dat zij deze taal niet in huiselijke sfeer zouden gebruiken, niettegenstaande zij daarnaast ook Nederlands spreekt. Dit houdt in dat het kind minstens een basis mondelinge kennis van het Arabisch heeft om vanuit te vertrekken. Bovendien merken we op dat betrokkene er steeds van op de hoogte was dat hun verblijf precair was. Ouders dienen hun kinderen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom de kinderen het Arabisch niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal.

De loutere omstandigheid dat verzoeker en haar kind in België een gezins- en privéleven hebben opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijven, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé- en gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten.

Het louter feit dat betrokkene samenwoont met de heer Y.K. (...) (°08/01/1981) wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven, (arr. RW, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er een beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM).

Indien betrokkene het gezinsleven met de heer Y.K. (...) (°08/01/1981) toch aannemelijk zou maken, toont zij niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat de heer Y.K. (...) ("08/01/1981) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als de heer Y.K. (...) ("08/01/1981) wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het is immers eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RW, nr. 181.244 van 25 januari 2017).

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang. De verwerende partij licht de exceptie toe als volgt:

“Verzoekster ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de Staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpen verzoekers een schending op van artikel 13 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoekers derhalve geen enkel nut opleveren.

Zie in die zin:

“In het bestreden arrest is geen sprake van een schending van een rechtsnorm die boven artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet staat, zodat wel degelijk een gebonden bevoegdheid bestaat in hoofde van de staatssecretaris of diens gemachtigde om, zelfs na een gebeurlijke vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel, een nieuwe beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Derhalve kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op wettige wijze het door artikel 39/56 van de vreemdelingenwet vereiste belang aanvaarden om tot vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel over te gaan. Het tweede middel is in die mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.” (R.v.St. nr. 233.024 van 25 november 2015)

De verweerder besluit dan ook dat het schorsingsberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

3.2. De Raad stelt vast dat naar luid van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet), de staatssecretaris of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM en het Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest vereisen immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich dus niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, in het bijzonder elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM zoals onder meer weerspiegeld in de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, evenzeer in rekening worden genomen. De gemachtigde is in deze materie dus niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt immers dat bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet vermeldt elementen inzake non-refoulement waarmee eveneens rekening moet worden gehouden vooraleer over te gaan tot een verwijderingsmaatregel.

De verzoekende partij voert onder meer een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Een onderzoek ten gronde van dit middel dringt zich op. De verwerende partij kan niet vooruitlopen op dit onderzoek door de Raad.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt derhalve verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7, 8, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest.

4.1.1. De verzoekende partij zet haar eerste middel uiteen als volgt:

"Eerste onderdeel,

Er wordt aan verzoekster een termijn gegeven van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Er wordt in de beslissing geen rechtsgrond aangeduid op basis waarvan deze termijn gegeven wordt.

Er is geen enkele bepaling van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet opgenomen, die een grondslag zou kunnen zijn voor die beslissing.

De formele motiveringsverplichting is geschonden.

Tweede onderdeel,

Dat de bestreden beslissing (bevel) het volgende stelt:

“Het bevel ... wordt gegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, alinea 1,1° van de wet van 15.12.1980: wanneer hij (sic) in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel.”

Er worden geen feiten gegeven die vernield artikel ondersteunen.

Artikel 7 alinea 1 vreemdelingenwet stelt dat het bevel genomen wordt ‘onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...’.

Het bevel dient bijgevolg minstens te motiveren dat dergelijke meer voordelige bepalingen niet aanwezig zijn.

De beslissing geeft op dit punt geen motivering.”

4.1.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, de artikelen 8 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest, doch nalaat in haar eerste middel om duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen en beginselen schendt.

Het eerste middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

4.1.3. De Raad wijst erop dat de in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

4.1.4. In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt in het bestreden bevel gesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten waarbij de verwerende partij toelicht dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum/verblijfstitel.

Vervolgens geeft de verwerende partij in het bestreden bevel weerslag van haar onderzoek in het kader van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, stellende dat:

“Op 06/12/2019 diende betrokkene met de heer Y.K. (...) (“08/01/1981), die de Belgische nationaliteit heeft, een aanvraag tot erkenning van betrokkenes kind E.H.M. (...) (“31/12/2018) te Antwerpen. Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens haar precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Op 15/04/2020 werd de erkenning geweigerd door de stad Antwerpen, daar uit het onderzoek blijkt dat de erkenning van betrokkenes kind enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsvergunning. De weigering van een erkenning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Betrokkene kan niet aantonen dat Y.K. (...) (“08/01/1981) de biologische vader is van haar kind. Indien betrokkene wel kan aantonen dat Y.K. (...)

("08/01/1981) de biologische vader is van haar kind, betekent dit niet automatisch dat er sprake is van een duurzaam gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het gegeven dat betrokkene mogelijks een beroep heeft ingediend tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM. De weigering van de erkenning van een kind vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op de erkenning van een kind zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren, in het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat betrokkenes kind alsnog erkend mag worden door Y.K. (...) ("08/01/1981), kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van deze erkenning. Indien zou komen vast te staan dat de heer Y.K. (...) ("08/01/1981) de juridische vader is van E.H.M. (...) ("31/12/2018), zijn er momenteel geen hinderpalen voor betrokkene om het gezinsleven elders te leiden.

Ook het feit dat betrokkenes kind in België geboren is, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op het kind en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van haar moeder, die op eigen risico, ondanks de precaire verblijfssituatie, een gezinsleven heeft uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

De zeer jonge leeftijd van het kind maakt zo net dat dit kind zich gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat het kind niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van haar moeder kan opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zal schaden. Gelet op het precair verblijf van verzoekers in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RW, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Betrokkene maakt niet aannemelijk dat haar kind geen enkele band met Marokko heeft, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat ze in Marokko niet zou kunnen starten op school. Hoewel het kind niet in Marokko is geboren, heeft ze wel via haar moeder een band met Marokko. Betrokkene heeft immers de Marokkaanse nationaliteit en is in Marokko geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkene haar kind tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkene nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en zij dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar kind in België slechts voorlopig was. Bovendien merken we op dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat zij haar kind niet in het Arabisch zou opvoeden, wat toch haar moedertaal is en dat zij deze taal niet in huiselijke sfeer zouden gebruiken, niettegenstaande zij daarnaast ook Nederlands spreekt. Dit houdt in dat het kind minstens een basis mondelinge kennis van het Arabisch heeft om vanuit te vertrekken. Bovendien merken we op dat betrokkene er steeds van op de hoogte was dat hun verblijf precair was. Ouders dienen hun kinderen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom de kinderen het Arabisch niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal.

De loutere omstandigheid dat verzoeker en haar kind in België een gezins- en privéleven hebben opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijven, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé- en gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten.

Het louter feit dat betrokkene samenwoont met de heer Y.K. (...) ("08/01/1981) wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig

gezinsleven, (arr. RW, nr. 189065, 28/06/2017: “Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er een beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM).

Indien betrokkene het gezinsleven met de heer Y.K. (...) (°08/01/1981) toch aannemelijk zou maken, toont zij niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat de heer Y.K. (...) (°08/01/1981) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als de heer Y.K. (...) (°08/01/1981) wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het is immers eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RW, nr. 181.244 van 25 januari 2017).

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Tot slot wordt aan de verzoekende partij een termijn van dertig dagen voor vrijwillig vertrek gegeven.

4.1.5. De verzoekende partij stelt dat er een termijn wordt gegeven van dertig dagen om het grondgebied te verlaten, dat er in de bestreden beslissing geen grondslag wordt aangeduid op basis waarvan deze termijn gegeven wordt, dat er geen enkele bepaling van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet is opgenomen, die een grondslag zou kunnen zijn voor die beslissing.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2 [...]

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Uit de wet volgt dat een beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten bepaalt. Dit is de maximale termijn die kan bepaald worden bij het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij toont dan ook niet aan welk belang zij heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing op grond van het argument dat in de bestreden beslissing geen rechtsgrond wordt aangeduid voor het verlenen van een termijn van dertig dagen om het land te verlaten. Gelet op het feit dat niet wordt aangetoond, zoals hierna zal blijken, dat het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte werd genomen en gelet op het feit dat de maximale termijn die kan worden toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten dertig dagen is toont zij, ook bij het ontbreken van het vermelden van de rechtsgrond, niet aan welk nadeel zij heeft ondervonden. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift expliciet de schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet aanvoert, zodat aldus minstens kan vastgesteld worden dat de verzoekende partij kennis heeft van voormelde wetsbepaling, en aldus van het feit dat ingevolge voormelde bepaling de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen bepaalt om het grondgebied te verlaten, wat *in casu* aldus ook het geval is.

4.1.6. Waar de verzoekende partij wijst op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en de motieven van de bestreden beslissing en hieromtrent stelt dat er geen feiten worden gegeven die voormeld artikel ondersteunen, gaat zij er aan voorbij dat wel degelijk de feitelijke gegevens op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen werden weergegeven in de beslissing, met name dat

de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum/verblijfstitel. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat voormelde feitelijke gegevens niet correct zijn of niet zouden volstaan om toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

4.1.7. De verzoekende partij stelt tot slot nog dat artikel 7, eerste lid bepaalt dat het bevel genomen wordt *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, dat het bevel minstens dient te motiveren dat dergelijke meer voordelige bepalingen niet aanwezig zijn, dat de beslissing op dit punt geen motivering geeft.

De verzoekende partij wordt een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk waarom het gezinsleven van de verzoekende partij en het hoger belang van het kind conform artikel 8 van het EVRM het nemen van de bestreden beslissing niet in de weg staan. Aldus wordt wel degelijk, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, gemotiveerd dat meer voordelige bepalingen niet aanwezig zijn.

De verzoekende partij maakt ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk dat enig andere *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* zouden verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en heeft in die zin geen belang bij het betoog dat niet gemotiveerd wordt dat dergelijke meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag niet aanwezig zijn.

4.1.8. De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.9. Evenmin maakt de verzoekende partij in het eerste middel, gelet op voorgaande vaststellingen, een schending van de artikelen 7 en/of 74/14 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

4.1.10. Het eerste middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest. Zij meent ook dat er sprake is van machtsmisbruik.

4.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“Eerste onderdeel,

Verzoekster werd niet gehoord in het kader van de hier bestreden beslissing.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Flousewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekster verwijst naar het arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013 en inzonderheid wat dit arrest stelt in verband met het tweede in die zaak opgeworpen middel.

Dat verzoekster nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest aanvaardt.

Dat zelfs zo niet aanvaard zou worden dat artikel 41 van het Handvest van toepassing is dient aanvaard te worden dat het recht om gehoord te worden behoort tot de rechten van verdediging die als een algemeen principe van het recht van de Europese Unie gelden. (CJUE, Khaled Boudjilida, C-249/13, 11 december 2014, punt 34).

Verzoekster verwijst naar het recent arrest CCE n° 257 291 van 28 juni 2021, inzake El Rhardag t. Etat Belge, en de volgende overwegingen in dat arrest:

3. 1. A titre liminaire, sur le troisième moyen de la requête, le Conseil estime que la requérante ne peut se prévaloir de l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne. En effet, le Conseil rappelle que cette disposition s'adresse non pas aux Etats membres, mais uniquement aux institutions, organes et organismes de l'Union .

3. 2. Sur le reste du moyen, le Conseil rappelle, à la suite de la Cour de Justice de l'Union européenne, que le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière

défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, Khaled Boudjlida, C-249/13, 11 décembre 2014, point 34). Le Conseil rappelle que la règle selon laquelle l'étranger, destinataire d'une décision affectant défavorablement ses intérêts, doit être mis en mesure de faire valoir ses observations à un moment donné de la procédure administrative, avant la prise de décision, a pour finalité que l'autorité compétente soit mise en mesure de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents produits et d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver celle-ci de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours. Le Conseil rappelle, en outre, qu'en ce qui concerne le droit de la requérante à être entendue par l'autorité avant l'adoption d'une décision susceptible d'affecter défavorablement ses intérêts, il importe peu qu'il s'agisse du droit procédant d'un principe général du droit de l'Union européenne ou de celui consacré par un principe général de droit interne, dès lors que celui-ci a en tout état de cause été expressément invoqué par l'administrée. Le Conseil rappelle enfin que l'article 74/13 de la Loi dispose que « lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Dès lors, eu égard à la finalité du droit à être entendu, la partie défenderesse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause. Il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que l'administration l'éloigne du territoire, notamment au regard des éléments visés par l'article 74/13 de la Loi. Seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue.

3. 3. En l'espèce, le Conseil observe que la décision attaquée est un ordre de quitter le territoire (annexe 13), pris unilatéralement le 12 février 2018 par la partie défenderesse à l'encontre de la requérante, aux motifs que d'une part, conformément à l'article 7, alinéa 1er, 1° de la Loi, elle n'est pas en possession d'un visa valable, et que d'autre part, elle n'a pas obtempéré dans le délai imparti aux ordres de quitter le territoire précédents qui lui ont été notifiés le 19 janvier 2017 et le 23 novembre 2017, de sorte qu'en vertu de l'article 74/14, § 3 de la Loi, aucun délai ne lui est accordé pour quitter le territoire.

Le Conseil observe qu'il ne ressort nullement des pièces figurant au dossier administratif que, dans le cadre de la procédure ayant conduit à la prise de cette décision, la requérante a pu faire valoir des éléments relatifs à sa situation personnelle dont la prise en compte aurait pu amener à ce que la procédure administrative en cause aboutisse à un résultat différent.

Or, la requérante expose, en termes de requête, que si elle avait été entendue par la partie défenderesse avant la prise de l'acte attaqué, elle aurait pu faire valoir sa situation familiale et médicale, ainsi que la scolarité de son enfant.

Sans se prononcer sur ces éléments, le Conseil ne peut que constater qu'en ne donnant pas à la requérante la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue avant l'adoption de l'ordre de quitter le territoire attaqué, qui constitue une décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, la partie défenderesse n'a pas respecté le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne.

Dat bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest of van het hoorrecht als algemeen rechtsprincipe dient te worden over gegaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoekster had verwezen naar de feitelijke gegevens van het dossier en naar het eerste middel van zijn verzoekschrift.

Moest verzoekster gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat haar privéleven concreet en specifiek diende in rekening te worden gebracht.

Zij had opgeworpen dat zij sedert ruim driejaar ononderbroken in België was.

Zij had gewezen op haar gezinsleven met haar in België geboren kind en met de heer Y.K. (...), vader van het kind. Zij had kunnen wijzen op het gegeven dat de heer Y.K. (...) de biologische vader was van het kind en dat de beslissing tot weigering van erkenning zou worden aangevochten bij de rechtbank en dat een DNA onderzoek zou worden uitgevoerd om de vaderlijke afstamming van het kind te bewijzen. Zij had er op kunnen wijzen dat het kind verwerkt werd in het kader van een liefdesrelatie met de heer

Y.K. (...). Zij had in het kader van het gezinsleven er op kunnen wijzen dat zij oorspronkelijk een moeilijke relatie had met de heer Y.K. (...) en dat de relatie in mei 2018 verbroken werd, maar dat de relatie hersteld werd sedert februari 2019. Zij had kunnen wijzen op de redenen van de moeilijkheden begin 2018 en van de gang van zaken bij het herstel van de relatie. Over de actuele banden van verzoekster met Marokko neemt de beslissing standpunt in zonder verzoekster hierover gehoord te hebben. Verzoekster had kunnen wijzen op het gebrek aan reële banden in Marokko.

Wanneer verzoekster de mogelijkheid zou gehad hebben in het kader van het hoorrecht vernielde gegevens in te brengen dan zou de beslissing er mogelijk anders hebben uitgezien.

Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest en als algemeen rechtsbeginsel geschonden.

Alleszins schendt de beslissing artikel 41 Handvest in samenlezing met artikel 74/13 vreemdelingenwet en de artikel 3 en 8 EVRM:

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel,

De motieven van de bestreden beslissing zijn verder niet afdoende op volgende gronden.

-Betrokkene zou de Belgische Staat voor een voldongen feit hebben geplaatst door tijdens een precair verblijf een kind te verwekken.

Deze passage is onaanvaardbaar. Zij komt er op neer dat verzoeker bewust een kind heeft laten verwekken met als motief een verblijfsrecht in België te kunnen bekomen. Verzoekster stelt dat het kind verwerkt is in het kader van een bewuste liefdesrelatie met de heer Y.K. (...). De insinuatie en veronderstelling van de bestreden beslissing is niet alleen onaanvaardbaar maar heeft geen enkele materiële grond. Verzoekster werd er niet eens over gehoord (zie hoger).

-De weigering van erkenning zou een contra-indicatie vormen voor het bestaan van het gezinsleven.

Zoals hoger venneld was de relatie een tijd moeilijk maar is deze hersteld. Met dit gegeven is geen rekening gehouden.

-De beslissing bevat een reeks motieven die betrekking hebben op mogelijke situaties in de toekomst (mogelijkheid voor verzoekster en de heer Y.K. (...) zich in de toekomst in Marokko te vestigen; indien Y.K. (...) kan aantonen dat hij de vader is van het kind betekent dit niet automatisch dat er sprake is van een duurzaam gezinsleven).

Een beslissing kan zich niet inlaten met beoordelingen die als grondslag situaties in de toekomst hebben. Een beslissing kan enkel uitgaan van de actuele toestand.

-De beslissing hanteert diverse louter algemene motieven in verband met de banden met Marokko en de mogelijkheid van het kind om in Marokko op te groeien, (paragrafen 1-3 pagina 2 beslissing).

Een beslissing dient specifieke motieven te ontwikkelen."

4.2.2. Betreffende de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan verwezen worden naar wat hieromtrent gesteld wordt in punt.

4.2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

4.2.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

4.2.6. In de bestreden beslissing wordt betreffende het bestaan van het gezinsleven van de verzoekende partij en haar kind met haar vermeende partner/vader, de heer Y.K. gemotiveerd wat volgt:

“Op 06/12/2019 diende betrokkene met de heer Y.K. (...) (“08/01/1981), die de Belgische nationaliteit heeft, een aanvraag tot erkenning van betrokkenes kind E.H.M. (...) (“31/12/2018) te Antwerpen. Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaast door tijdens haar precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Op 15/04/2020 werd de erkenning geweigerd door de stad Antwerpen, daar uit het onderzoek blijkt dat de erkenning van betrokkenes kind enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsvergunning. De weigering van een erkenning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Betrokkene kan niet aantonen dat Y.K. (...) (“08/01/1981) de biologische vader is van haar kind. Indien betrokkene wel kan aantonen dat Y.K. (...) (“08/01/1981) de biologische vader is van haar kind, betekent dit niet automatisch dat er sprake is van een duurzaam gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.”

De Raad is van oordeel dat het niet foutief, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM voorkomt om, in het geval van de weigering van de erkenning van een kind daar uit het onderzoek blijkt

dat de erkenning van het kind enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsvergunning, dit te beschouwen als een contra-indicatie voor het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoekende partij, haar partner en haar kind. Dit klemt des te meer nu de verzoekende partij, niettegenstaande zij in haar verzoekschrift stelt dat de beslissing tot weigering tot erkenning zou worden aangevochten bij de rechtbank, geen beroep heeft aangetekend tegen de weigering van de erkenning, minstens blijkt dit niet uit de stukken van het administratief dossier en toont de verzoekende partij dit niet aan, enerzijds, en de verzoekende partij wel stelt dat een DNA onderzoek zou worden uitgevoerd om de vaderlijke afstamming van het kind te bewijzen, maar dat uit niets blijkt dat zij of de beweerde partner ter zake enig initiatief heeft genomen, minstens niet dat zij een officiële DNA-test hebben laten uitvoeren, terwijl dat in de gegeven omstandigheden in alle redelijkheid van hen zou kunnen worden verwacht, anderzijds. Met andere woorden: noch het juridische, noch het biologische vaderschap werd aangetoond, terwijl uit niets blijkt dat de verzoekende partij en haar vermeende partner daartoe in de onmogelijkheid zouden zijn.

Het motief “*Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens haar precair verblijf een kind te verwekken.*”, betreft een overtollig motief daar de overige motieven aantonen waarom de verwerende partij van mening is dat er geen sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij, haar partner en haar kind. Critiek op dit motief kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Door enkel te beweren dat er sprake is van een gezinsleven met haar in België geboren kind en de heer Y.K. en te stellen dat de heer Y.K. de biologische vader is van het kind, dat het kind verwekt werd in het kader van een liefdesrelatie met de heer Y.K. toont de verzoekende partij dit geenszins aan.

Evenmin toont zij door louter voor te houden dat zij oorspronkelijk een moeilijke relatie had met de heer Y.K. en dat de relatie in mei 2018 verbroken werd, maar dat de relatie hersteld werd in februari 2019, aan dat er sprake is van een gezinsleven tussen haar, haar partner en haar kind.

Het EHRM oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het betoog omtrent hun gezinsleven slechts onderbouwt met het wijzen op het hebben van een kind en het hebben van een relatie.

Betreffende het hebben van een gemeenschappelijk kind, kan verwezen worden naar wat hieromtrent *supra* reeds werd uiteengezet. Door louter te verklaren dat zij een gezin vormen, dat er moeilijkheden zijn geweest maar dat de relatie hersteld is sinds februari 2019, toont de verzoekende partij geenszins aan dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven. De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij een relatie heeft met haar beweerde partner, doch deze relatie geenszins verder toelicht, noch hiervan stavingstukken voorlegt.

Voorts motiveert de verwerende partij hieromtrent in de bestreden beslissing:

“Het louter feit dat betrokkene samenwoont met de heer Y.K. (...) (°08/01/1981) wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermingswaardig gezinsleven, (arr. RW, nr. 189065, 28/06/2017: “Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er een beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in

de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM)."

Uit het louter samenwonen van de verzoekende partij en haar dochter met haar beweerde partner/vader kunnen geen voldoende hechte en effectief beleefde banden afgeleid worden. Uit het administratief dossier blijken, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, ook geen andere elementen of stukken die wijzen op het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen haar en haar partner. Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

4.2.7. Hoewel de verwerende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, terecht heeft geoordeeld dat een beschermingswaardig gezinsleven niet is aangetoond en dat er sprake is van contra-indicaties, is zij alsnog overgegaan tot een belangenafweging en dit als volgt:

"Het gegeven dat betrokkene mogelijks een beroep heeft ingediend tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM. De weigering van de erkenning van een kind vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op de erkenning van een kind zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren, in het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat betrokkenes kind alsnog erkend mag worden door Y.K. (...) ("08/01/1981), kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van deze erkenning. Indien zou komen vast te staan dat de heer Y.K. (...) ("08/01/1981) de juridische vader is van E.H.M. (...) ("31/12/2018), zijn er momenteel geen hinderpalen voor betrokkene om het gezinsleven elders te leiden.

Ook het feit dat betrokkenes kind in België geboren is, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op het kind en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van haar moeder, die op eigen risico, ondanks de precaire verblijfssituatie, een gezinsleven heeft uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

De zeer jonge leeftijd van het kind maakt zo net dat dit kind zich gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat het kind niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van haar moeder kan opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zal schaden. Gelet op het precair verblijf van verzoekers in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RW, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Betrokkene maakt niet aannemelijk dat haar kind geen enkele band met Marokko heeft, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat ze in Marokko niet zou kunnen starten op school. Hoewel het kind niet in Marokko is geboren, heeft ze wel via haar moeder een band met Marokko. Betrokkene heeft immers de Marokkaanse nationaliteit en is in Marokko geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkene haar kind tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkene nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en zij dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar kind in België slechts voorlopig was. Bovendien merken we op dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat zij haar kind niet in het Arabisch zou opvoeden, wat toch haar moedertaal is en dat zij deze taal niet in huiselijke sfeer

zouden gebruiken, niettegenstaande zij daarnaast ook Nederlands spreekt. Dit houdt in dat het kind minstens een basis mondelinge kennis van het Arabisch heeft om vanuit te vertrekken. Bovendien merken we op dat betrokkene er steeds van op de hoogte was dat hun verblijf precair was. Ouders dienen hun kinderen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom de kinderen het Arabisch niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal.

De loutere omstandigheid dat verzoeker en haar kind in België een gezins- en privéleven hebben opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijven, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé- en gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten.

(...)

Indien betrokkene het gezinsleven met de heer Y.K. (...) (°08/01/1981) toch aannemelijk zou maken, toont zij niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat de heer Y.K. (...) ("08/01/1981) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als de heer Y.K. (...) ("08/01/1981) wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het is immers eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RW, nr. 181.244 van 25 januari 2017)."

Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

Door enkel te stellen dat er sprake is van een gebrek aan reële banden met Marokko, toont zij dit geenszins aan en weerlegt zij voormelde motieven niet. Zij toont ook niet aan welke elementen over haar actuele banden met Marokko, behalve de loutere bewering dat er een gebrek aan reële banden is, zij had kunnen aanbrengen indien gehoord. Bovendien betwist zij geenszins de vaststelling dat zij niet aantoonbaar dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven met haar kind en haar partner te ontwikkelen in het land van herkomst.

De verzoekende partij stelt wel nog dat bepaalde van voormelde motieven betrekking hebben op mogelijke situaties in de toekomst, met name de mogelijkheid om zich als gezin te vestigen in de toekomst in Marokko en indien de heer Y.K. kan aantonen dat hij de vader is dit niet automatisch betekent dat er sprake is van een duurzaam gezinsleven, dat een beslissing zich niet kan inlaten met beoordelingen die als grondslag situaties in de toekomst hebben, dat een beslissing enkel kan uitgaan van de actuele situatie.

De Raad merkt op het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In deze zaak betreft het een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, §37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Gelet op het feit dat in het kader van een redelijke afweging de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet in rekening wordt genomen, toont de verzoekende partij niet aan dat in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM in de bestreden beslissing niet terecht gemotiveerd wordt betreffende de mogelijkheid om zich als gezin te vestigen in de toekomst in Marokko.

Eveneens kan het loutere feit dat de verwerende partij in het licht van een beoordeling in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, en dit ten overvloede, ook de hypothese in ogenschouw neemt dat de heer Y.K. kan aantonen dat hij de biologische vader van het kind is, niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Tot slot meent de verzoekende partij nog dat de bestreden beslissing louter algemene motieven hanteert in verband met de banden met Marokko en de mogelijkheid van het kind om in Marokko op te groeien, dat een beslissing specifieke motieven dient te ontwikkelen. Echter kan de verzoekende partij niet worden gevolgd. Er wordt niet enkel op algemene wijze verwezen naar banden met Marokko en de mogelijkheid van het kind om in Marokko op te groeien, maar er wordt specifiek in het geval van de verzoekende partij en haar kind gemotiveerd dat hoewel het kind niet in Marokko is geboren, ze wel via haar moeder een band heeft met Marokko, dat de verzoekende partij immers de Marokkaanse nationaliteit heeft en in Marokko geboren is, dat er dan ook mag worden vanuit gegaan dat de verzoekende partij haar kind tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat de verzoekende partij nooit een verblijfrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en zij dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar kind in België slechts voorlopig was, dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij haar kind niet in het Arabisch zou opvoeden, wat toch haar moedertaal is en dat zij deze taal niet in de huiselijke sfeer zouden gebruiken, niettegenstaande zij daarnaast ook Nederlands spreekt, dat dit inhoudt dat het kind minstens een basis mondelinge kennis heeft van het Arabisch om vanuit te vertrekken, dat de verzoekende partij er steeds van op de hoogte was dat haar verblijf precair was, dat de verzoekende partij niet aantoont waarom het kind geen Arabisch zou kunnen leren of zich niet meer zou kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. De verzoekende partij weerlegt, noch ontkracht voormelde motieven.

4.2.8. Voorts stelt de verzoekende partij nog dat haar privéleven concreet en specifiek in rekening diende te worden gebracht, dat zij sedert ruim drie jaar ononderbroken in België was.

De verzoekende partij laat echter na een beschermingswaardig privéleven op het grondgebied aannemelijk te maken. Met het louter wijzen op een driejarig verblijf in België toont zij dit niet aan. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven in België dat het nemen van de bestreden beslissing kon verhinderen en waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden of waaromtrent zij had moeten motiveren.

4.2.9. Wat betreft de overige elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet toont de verzoekende partij niet aan dat deze *in casu* van toepassing zouden zijn.

4.2.10. Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel in dit licht wordt aannemelijk gemaakt.

4.2.11. De verzoekende partij betoogt dat zij niet werd gehoord in het kader van de bestreden beslissing en stelt dat het Grondwettelijk Hof oordeelde dat een bevel onder de toepassing van richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van toepassing is, dat artikel 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen, dat het feit dat de verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest. De verzoekende verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en vervolgens naar arrest nr. 110 832 van 27 september 2013 van de Raad en arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 van de Raad en stelt dat de Raad de toepassing van artikel 41 van het Handvest aanvaardt, dat zelfs indien dit niet wordt aanvaardt, het recht om gehoord te worden behoort tot de rechten van verdediging die als algemeen principe van het recht van de Europese Unie gelden, waarna zij citeert uit arrest nr. 257 291 van 28 juni 2021 van de Raad, dat bij het invoeren van een schending van artikel 41 van het Handvest of van het hoorrecht als algemeen rechtsprincipe dient te worden overgegaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing, dat zij had verwezen naar de feitelijke gegevens van het dossier en naar het eerste middel, dat zij, moest zij gehoord zijn, had kunnen opwerpen dat haar privéleven concreet en specifiek diende in rekening te worden gebracht, dat zij had opgeworpen dat zij sedert ruim drie jaar ononderbroken in België was alsook *“Zij had gewezen op haar gezinsleven met haar in België geboren kind en met de heer Y.K. (...), vader van het kind. Zij had kunnen wijzen op het gegeven dat de heer Y.K. (...) de biologische vader was van het kind en dat de beslissing tot weigering van erkenning zou worden aangevochten bij de rechtbank en dat een DNA onderzoek zou worden uitgevoerd om de vaderlijke afstamming van het kind te bewijzen. Zij had er op kunnen wijzen dat het kind verwerkt werd in het kader van een liefdesrelatie met de heer Y.K. (...). Zij had in het kader van het gezinsleven er op kunnen wijzen dat zij oorspronkelijk een moeilijke relatie had met de heer Y.K. (...) en dat de relatie in mei 2018 verbroken werd, maar dat de relatie hersteld werd sedert februari 2019. Zij had kunnen wijzen op de redenen van de moeilijkheden begin 2018 en van de gang van zaken bij het herstel van de relatie. Over de actuele banden van verzoekster met Marokko neemt de beslissing standpunt in zonder verzoekster hierover gehoord te hebben. Verzoekster had kunnen wijzen op het gebrek aan reële banden in Marokko. Wanneer verzoekster de mogelijkheid zou gehad hebben in het kader van het hoorrecht vernielde gegevens in te brengen dan zou de beslissing er mogelijk anders hebben uitgezien.”*, dat de verwerende partij doordat zij deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van haar “administratieve verdediging”, niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing, het hoorrecht zoals vastgelegd in artikel 41 van het Handvest en als algemeen rechtsbeginsel heeft geschonden.

4.2.12. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van de Raad en een arrest gedeeltelijk citeert, merkt de Raad op dat vonnissen en arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar zij verwijst kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

4.2.13. Inzake de schending van artikel 41 van het Handvest moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

4.2.14. Het recht te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze verwijzen naar het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht zoals uitgelegd door het Hof van Justitie (hierna: het Hof).

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Een bevel om het grondgebied te verlaten, kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduldbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke

omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

4.2.15. Betreffende de elementen die zij aanvoert in haar verzoekschrift, meer bepaald elementen van haar vermeende gezinsleven en privéleven, wijst de Raad erop dat uit de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is gebleken dat de verzoekende partij met de verwijzing naar de door haar opgesomde elementen geen beschermingswaardig gezinsleven of privéleven aannemelijk heeft gemaakt. Evenmin toont zij aan dat zij concrete elementen had naar voren kunnen brengen die van invloed zouden zijn geweest op de alsnog gemaakte belangenafweging. Waar zij stelt dat zij had kunnen wijzen op de feitelijke gegevens van het dossier, verduidelijkt zij niet met welke gegevens van het dossier de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden en waarop zij had kunnen wijzen bij een gehoor. Betreffende de stelling dat zij had kunnen wijzen, bij een gehoor, op het eerste middel van haar verzoekschrift, kan zij geenszins gevolgd worden daar het verzoekschrift dateert van na de bestreden beslissing en de verzoekende partij aldus niet ernstig kan voorhouden dat zij had kunnen wijzen op het eerste middel bij een gehoor voor het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij enige dienstige informatie of elementen aan de verwerende partij had kunnen verschaffen die haar besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden en haar ervan hadden kunnen weerhouden de thans bestreden beslissing te nemen.

4.2.16. Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan *in casu* niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van het hoorrecht dat deel uitmaakt van de rechten van verdediging dat een algemeen beginsel van Unierecht is, wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.2.17. De verzoekende partij laat na om toe te lichten waarom zij meent dat er sprake is van machtsmisbruik zodat het vermeend machtsmisbruik *in casu* geenszins kan worden vastgesteld.

4.2.18. De Raad stelt tot slot vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM zou schenden. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

4.2.19. Het tweede middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER